

вата и я запита защо плаче. „Котакътъ, котакътъ“ едва продума Зорка. — „Не, плачи, утѣшаваше я майка ѝ. Котакътъ заслужава това. Защо е толкозъ лакомъ? Не ли го хранимъ доволно, та тършува и троши? Сега, ако му струва, нека пакъ го върши“. Но Зорка продължаваше да плаче. Тогава майка ѝ я взе, разказа ѝ една смѣшна приказка, за да я развесели и обѣща да ѝ подари много хубави нѣща за рождения ѝ день.

III.

Прѣзъ цѣлия день Зорка бѣше нажалена. И вечерята заспа съ голѣма мжка. Тя започна да сънува лоши сънища. Изведнажъ тя се пробуди; стори ѝ се, че нѣщо меко се допира до ржката ѝ. Зорка погледна уплашено. Въ стаята бѣ тъмно, но въ тъмнината свѣтѣха като искри двѣ точки: това бѣха очитѣ на тѣхния котакъ. Той стоеше до леглото и я гледаше втренчено. Зорка искаше да извика, но той си турна крака на устата, съ което ѝ даваше знакъ да мълчи. Слѣдъ това се приближи, наведе се и пришепна на ухото ѝ съ ясенъ човѣшки гласъ:

„Ела съ мене!“

Зорка поклати глава, че не ще, но той повтори тѣй страшно още единъ пжтъ думитѣ „ела съ мене“, че тя се уплаши силно, стана отъ леглото си и тръгна мирно слѣдъ него. Котакътъ отвори безшумно вратитѣ и изчезна въ коридора. Слѣдъ малко той отвори още нѣколко врати и я изведе на двора.

Зорка вървѣше слѣдъ него. Наоколо бѣ тъмно като въ рогъ и тя би се изгубила, ако той не се обръщаше постоянно къмъ нея и очитѣ му като два фенера показваха пжтя. Зорка не знаеше, кждѣ я води той, пкъкъ не се рѣшаваше и да го пита. Като повървѣха още малко, той се спрѣ прѣдъ една стѣна и почука три пжти. Стѣната се разтвори и задъ нея се показа голѣма и чудна стая. „Ела тука!“ каза той, като забѣлѣза, че Зорка иска да се върне. Щомъ влѣзоха и двамата, стѣната задъ тѣхъ пакъ се затвори.